

EU-budgetens historia

Budgetfrågor

© Europaparlamentet

Utredningsavdelningen för budgetfrågor

Generaldirektoratet för unionens interna politik
PE 636.475 – maj 2019

GENERALDIREKTORATET FÖR EU-INTERN POLITIK
UTREDNINGSAVDELNING D: BUDGETFRÅGOR

EU-budgetens historia

DJUPANALYS

Sammanfattning

Europeiska unionens budget består av tre pelare: dess utgifter, dess finansiering och dess revision. Denna genomgång avser budgetens ursprung samt dess utveckling genom flerårig planering och årlig budgetering. Dagens situation präglas av Europaparlamentets förändrade inflytande över budgeten och utvecklingen av dess finansiering och av revisionsprocessen. Sedan den allra första Europeiska gemenskapen 1952 har det funnits en spänning kring budgeteringen bland de europeiska institutionerna och medlemsstaterna, och en nära koppling mellan utgiftsreformer och finansieringsreformer.

24 juni 2019

Detta dokument har beställts av Europaparlamentets budgetutskott.

FÖRFATTARE

Giacomo Benedetto, Jean Monnet-professur i Europeiska unionens politik, Royal Holloway, University of London

ANSVARIG HANDLÄGGARE

Niels Fischer
Utredningsavdelningen för budgetfrågor
Europaparlamentet
B-1047 Bryssel
E-post: poldep-budg@europarl.europa.eu

SPRÅKVERSIONER

Original: EN
Översättningar: BG, CS, DA, DE, EL, ES, ET, FI, FR, HR, HU, IT, LT, LV, MT, NL, PL, PT, RO, SK, SL, SV

OM UTGIVAREN

Skriv till följande adress för att kontakta utredningsavdelningen eller prenumerera på vårt nyhetsbrev:

poldep-budg@europarl.europa.eu

Manuskriptet färdigställt i maj 2019.

Brussels, © European Union, 2019.

Detta dokument finns tillgängligt på internet på
<http://www.europarl.europa.eu/committees/sv/supporting-analyses-search.html>

DISCLAIMER

De åsikter som framförs i texten är upphovsmännens och utgör inte nödvändigtvis Europaparlamentets officiella ståndpunkt.

Återgivning eller översättning för icke-kommersiellt bruk är tillåtet, under förutsättning att källan anges och att utgivaren meddelas i förväg och får en skriftlig kopia.

INNEHÅLL

INNEHÅLL	3
FÖRTECKNING ÖVER TABELLER	4
FÖRTECKNING ÖVER FIGURER	4
SAMMANFATTNING OCH KOMMENTARER	5
1. BUDGETENS URSPRUNG	7
1.1 Europeiska kol- och stålgemenskapen, 1952	7
1.2 Europeiska atomenergigemenskapen och Europeiska ekonomiska gemenskapen, 1958	7
1.3 Fusionsfördraget, 1967	8
1.4 Luxemburgfördraget, 1970 och Bryssel fördraget, 1975	9
2. FRÅN DEN GEMENSAMMA MARKNADEN TILL DEN INRE MARKNADEN	11
2.1 Budgetplaner och fleråriga budgetramar från 1988	11
2.2 Årsbudgeten och Lissabonfördraget sedan 2009	13
3. SYSTEMET FÖR EGNA MEDEL SEDAN 1970	16
3.1 Systemet för egna medel på 1970-talet	16
3.2 Den brittiska rabatten i Fontainebleau, 1984	20
3.3 Egna medel och den inre marknaden	20
4. GRANSKNINGEN AV BUDGETEN	23
5. YTTERLIGARE BEGREPP	24
5.1 Åtaganden, betalningar och utestående åtaganden	24
5.2 Differentierade och icke-differentierade anslag	24
5.3 Förhandstilldelning och icke-förhandstilldelning	24
5.4 Gentlemannaöverenskommelsen	24
5.5 "Inga budgetposter utan en rättslig grund"	25
HÄNVISNINGAR	26
BILAGOR	29

FÖRTECKNING ÖVER TABELLER

Tabell 1: Medlemsstaternas procentuella bidrag och inflytande, 1958–1974	16
Tabell 2: Förändringar i systemet för egna medel sedan 1970	17

FÖRTECKNING ÖVER FIGURER

Figur 1: Budgetförfarandet för 1975	10
Figur 2: Utgiftsandel sedan 1988 (utgångspunkt: åtaganden på 1,28 % av BNP 1993–1999)	12
Figur 3: Budgetförfarandet efter 2009	14
Figur 4: Gradvis förändring av egna medel sedan 1958	21

FÖRTECKNING ÖVER BILAGOR

BILAGA I	
EU-budgetens tidsplan	29
BILAGA II	
En årsbudgets livscykel och ansvarsfriheten för dess genomförande, exempel med 2019 års budget	30
BILAGA III	
Fleråriga utgiftsåtaganden sedan 1988	31

SAMMANFATTNING OCH KOMMENTARER

År 1952 upprättades Europas första politiska gemenskap för kol och stål med centrala, oberoende institutioner som hade rätt att uppbära skatter från kol- och stålsektorerna. Detta låg bortom medlemsstaternas direkta kontroll. Om EU-budgetens politik i dag kännetecknas av nationella myndigheters motsträvighet när det gäller att göra det möjligt för unionen att utöva budgetverksamhet, är detta en spänning som har funnits i nästan 70 år. Efter 1960-talet minskade kol- och stålgemenskapens roll. Atomenergigemenskapen och de ekonomiska gemenskaperna, och Europeiska unionen som efterträdde dem, lät inte sina centrala institutioner utöva direkt beskattningsrätt.

I denna genomgång analyseras befogenheten att utarbeta budgetar för de tre europeiska gemenskaper som grundades på 1950-talet. I genomgången redogörs för hur deras budgetar fungerade, och för de förändringar som skedde under 1960-talet när gemenskaperna slogs samman och när utgifterna inom nya politikområden, särskilt Europeiska socialfonden och inom jordbruket, ökade. Denna ökning av utgifterna skapade en spänning mellan medlemsstater med olika prioriteringar, som löstes genom Luxemburgfördraget 1970. Lösningarna omfattade en permanent finansieringsbas för budgeten, och Europaparlamentets ökade befogenhet att ändra och kontrollera budgeten.

Utgifterna ökade ytterligare under 1970- och 1980-talen genom att sammanhållningspolitiken infördes och senare utvidgades. Från 1979 stärktes Europaparlamentet genom att det valdes i direkta val – innan dess utsågs det av de nationella parlamenten – och det rådde budgetoenighet mellan parlamentet och rådet, som var medlemsstaternas företrädare. När programmet för den inre marknaden inleddes 1987 krävdes mer investeringar och därmed en större budget. Flerårig finansiell planering (eller fleråriga budgetplaner) undanröjde en del av spänningen från de årliga förfarandena.

Därefter tog man itu med den historiska finansieringen av budgeten. Det började med avtalet om permanent finansiering av budgeten, som ingicks samtidigt som Luxemburgfördraget 1970. I takt med ökade utgifter under 1970- och 1980-talen ökade spänningarna på finansieringssidan, eftersom britterna var missnöjda med skevheten i budgeten. År 1984 tilldelades britterna en permanent korrigerings. Detta ledde senare till att mindre korrigerings för andra medlemsstater skapades. År 1988 krävde den mycket större framtida budgeten för den inre marknaden ökad finansiering, vilket genomfördes genom att utnyttja en ny resurs som baserades på varje medlemsstats bruttonationalprodukt. Sedan dess har finansieringen fluktuerat utan några större förändringar, utom minskad användning av mervärdesskatt och en motsvarande ökning av vad som tas från de nationella tillgångarna.

När det gäller revision tog man itu med revisionsorganens roll i de tidiga gemenskaperna. År 1975 inrättades revisionsrätten som en oberoende institution. Den sammanställer en årlig rapport om unionens räkenskaper och väljer att avge en revisionsförklaring om räkenskaperna är i sin ordning. Europaparlamentet har sedan 1979 haft ett specialiserat utskott för revision som prövar de årliga räkenskaperna och rapporterna från revisionsrätten. Den förbereder sedan Europaparlamentets beslut om huruvida det aktuella årets räkenskaper ska godkännas genom ett ansvarsfrihetsbeslut.

I det sista avsnittet definieras vissa tekniska termer i budgetspråket. Dessa inbegriper åtaganden, betalningar och utestående åtaganden, differentierade och icke-differentierade anslag,

förhandstilldelning och icke-förhandstilldelning, och betydelsen av "gentlemannaöverenskommelsen", och av begreppet "inga budgetposter utan rättslig grund".

En tidslinje för budgetens historia återfinns i Bilaga I i slutet av denna genomgång.

1. BUDGETENS URSPRUNG

- Hur de ursprungliga gemenskapernas budgetar fungerade
- Konsekvenserna av gemenskapernas sammanslagning
- Ökningen av gemenskapernas utgifter
- Budgetfördragen under 1970-talet och Europaparlamentets befogenhet över årsbudgetar

1.1 Europeiska kol- och stålgemenskapen, 1952

Europas första politiska gemenskap, Europeiska kol- och stålgemenskapen (EKSG), upprättades 1952. Dess uppgift var att reglera kol- och stålindustrin i de sex ursprungliga medlemsstaterna (Belgien, Frankrike, Tyskland, Italien, Luxemburg och Nederländerna) och att skapa en inre marknad för dessa produkter. EKSG styrdes av fyra centrala, integrerade institutioner:

- Höga myndigheten, ett verkställande organ som var föregångaren till kommissionen.
- Ett råd som företrädde medlemsstaterna, vars ordförandeskap roterade mellan medlemsstaterna i perioder om tre månader.
- En församling som bestod av delegater från de nationella parlamenten, föregångaren till Europaparlamentet.
- En domstol som prövade rättstvister.

Höga myndigheten hade betydande befogenheter inom kol- och stålområdet. Den förvaltade bland annat självständigt EKSG:s finanser. Till skillnad från Europeiska gemenskaperna i ett senare skede fungerade inte EKSG på grundval av en årlig budget. EKSG finansierades genom en avgift på högst 1 % av kol- och stålindustrins omsättning, tullavgifter på import av kol och stål, och böter som maximalt motsvarade 5 % av de berörda företagens omsättning. Höga myndigheten fastställde avgiften inom dessa gränser, och detta kunde endast blockeras av en majoritet på fyra av de sex medlemsstaterna i rådet.

Medel som indrivits genom avgiften – denna de facto europeiska skatt – kunde användas av EKSG:s institutioner för administrativa utgifter (artikel 78 i EKSG-fördraget) eller för teknisk och ekonomisk forskning som rörde kol och stål (artikel 55 i EKSG-fördraget). För återanpassning av kol- och stålsektorerna (artikel 56 i EKSG-fördraget) kunde EKSG låna pengar som samlats in genom lån på finansmarknaderna (artikel 51.1 i EKSG-fördraget), och följaktligen ådra sig skulder, vilket förbjöds i senare europeiska fördrag. Administrativa utgifter godkändes enhälligt av de fyra ordförandenas utskott, som bestod av ordförandena för var och en av de fyra institutionerna och leddes av domstolens ordförande.

1.2 Europeiska atomenergigemenskapen och Europeiska ekonomiska gemenskapen, 1958

Europeiska atomenergigemenskapen (Euratom) och Europeiska ekonomiska gemenskapen (EEG) bildades 1958. Dessa leddes av institutioner som fortfarande existerar: den verkställande kommissionen, församlingen (som har blivit Europaparlamentet), rådet som företräder regeringarna i medlemsstaterna och domstolen.

Euratoms budget delades in i rubrikerna operativa (administrativa) och forsknings- och investeringsrelaterade budgetrubriker. Euratoms och EEG:s budgetar skulle vara i balans – till skillnad

från EKSG:s budget – och deras förfaranden är grunden för det budgetförfarande som gäller än i dag: kommissionen föreslog en årlig budget, församlingen rådfrågades, och rådet fattade beslut (artikel 171 i Euratomfördraget, artikel 199 i EEG-fördraget).

Sedan 1958 har varje institution och byrå årligen skickat in uppskattningar av sina framtida finansiella behov under den första delen av året. Kommissionen föreslog budgeten för nästa år senast i september. Rådet fattade beslut med kvalificerad majoritet¹ av sina medlemmars röster senast i oktober. Församlingen hade en månad på sig att föreslå ändringar. Rådet fattade sedan ett slutgiltigt beslut genom kvalificerad majoritet, eller genom enhällighet, beroende på politikområde.

Om en budget inte fastställdes före början av det nya året trädde månatliga preliminära budgetar, eller "preliminära tolftedelar" i kraft (artikel 204 i EEG-fördraget) och detta fortsätter i dag (artikel 315 i EUF-fördraget).

När budgeten har antagits genomförs den av kommissionen. I artikel 179 i Euratomfördraget och i artikel 209 i EEG-fördraget, precis som i de fördrag som efterträdde dem, anges att det ska antas en budgetförordning, det vill säga en vanlig rättsakt där reglerna för budgetförvaltningen, utöver vad som angavs i fördragen, fastställs.

Slutligen fastställde man i artikel 180 i Euratomfördraget och artikel 206 i EEG-fördraget ett revisionsförfarande och inrättade en revisionskommitté (se avsnitt 4 i denna genomgång).

1.3 Fusionsfördraget, 1967

År 1967 trädde ett fördrag om fusion mellan de olika Europeiska gemenskaperna i kraft. Genom detta införlivades Höga myndigheten i kommissionen, och en enhetlig struktur med Europaparlamentet, rådet, domstolen och revisionskommittén skapades. EKSG-avgiften behölls fram till 2002 och fastställdes av kommissionen, medan Europaparlamentets rätt att bli rådfrågad om Euratoms och EEG:s budgetar utvidgades till EKSG:s budget (De Feo 2015a: 23). EKSG:s separata revisor fanns kvar fram till 1977. EKSG:s administrativa kostnader övertogs av Europeiska gemenskapens budget och de fyra ordförandenas utskott avskaffades. År 2002 löpte EKSG-fördraget ut och finansiella arrangemang för kol och stål började omfattas av EU:s budget i sin helhet.

Påtryckningar för att ändra fördragen i fråga om budgeten uppkom parallellt med utvecklingen av EU:s utgiftspolitik. EKSG och Euratom hade investeringsbudgetar från början. År 1958 lanserades EEG:s första utgiftspolitik, Europeiska socialfonden (ESF), som investerade i yrkesutbildning och arbetslösas återinträde på arbetsmarknaden.

Den gemensamma jordbrukspolitiken utvecklades till ett utgiftsområde 1962 (De Feo 2015b: 30) för att matcha jordbrukssubventioner i andra ekonomier såsom i USA. Tonvikten lades på produktion, medan miljöhänsyn och marknadsinriktning växte fram först under senare år. Man räknade med att jordbruksutgifterna skulle finansieras genom avgifter, vilket godkändes först 1970. Fram till dess

¹ Varje medlemsstat hade ett visst antal röster i enlighet med sin storlek. Mellan 1958 och 2009 varierade tröskeln för kvalificerad majoritet, när enhällighet inte gällde, mellan 67 och 74 % av rösterna. Enligt Lissabonfördraget utgörs den förändrade tröskeln av 55 % av medlemsstaterna, som företräder minst 65 % av EU:s befolkning. Rösterna per medlemsstat på 1960-talet återges i tabell 1.

tillämpades fasta bidrag från varje medlemsstat. Den första finansieringsperioden var flerårig från 1962 fram till 1965, då den förlängdes med ytterligare tre år. Kraven ökade på ett nytt fördrag som kunde garantera långsiktig finansiering för jordbruket (en begäran från Frankrike) i utbyte mot större kontroll över budgeten från Europaparlamentets sida och öppenhet för brittiskt medlemskap i gemenskaperna, vilket Frankrike lovade de andra medlemmarna.

1.4 Luxemburgfördraget, 1970 och Bryssel fördraget, 1975

Fram till 1970 hade Europaparlamentet endast utövat sin rätt att bli rådfrågat om budgeten men krävde samtidigt rätten att få göra ändringar. Luxemburgfördraget och Bryssel fördraget sammanföll också med gemenskapens första utvidgning med Danmark, Irland och Förenade kungariket, beslutet att skapa ett system för egna medel eller permanent finansiering för budgeten genom tullavgifter och mervärdesskatt (moms) (se avsnitt 3) och inrättandet av Europeiska regionala utvecklingsfonden för att tillgodose utvecklingsbehoven i regioner i Irland, Italien och Förenade kungariket.

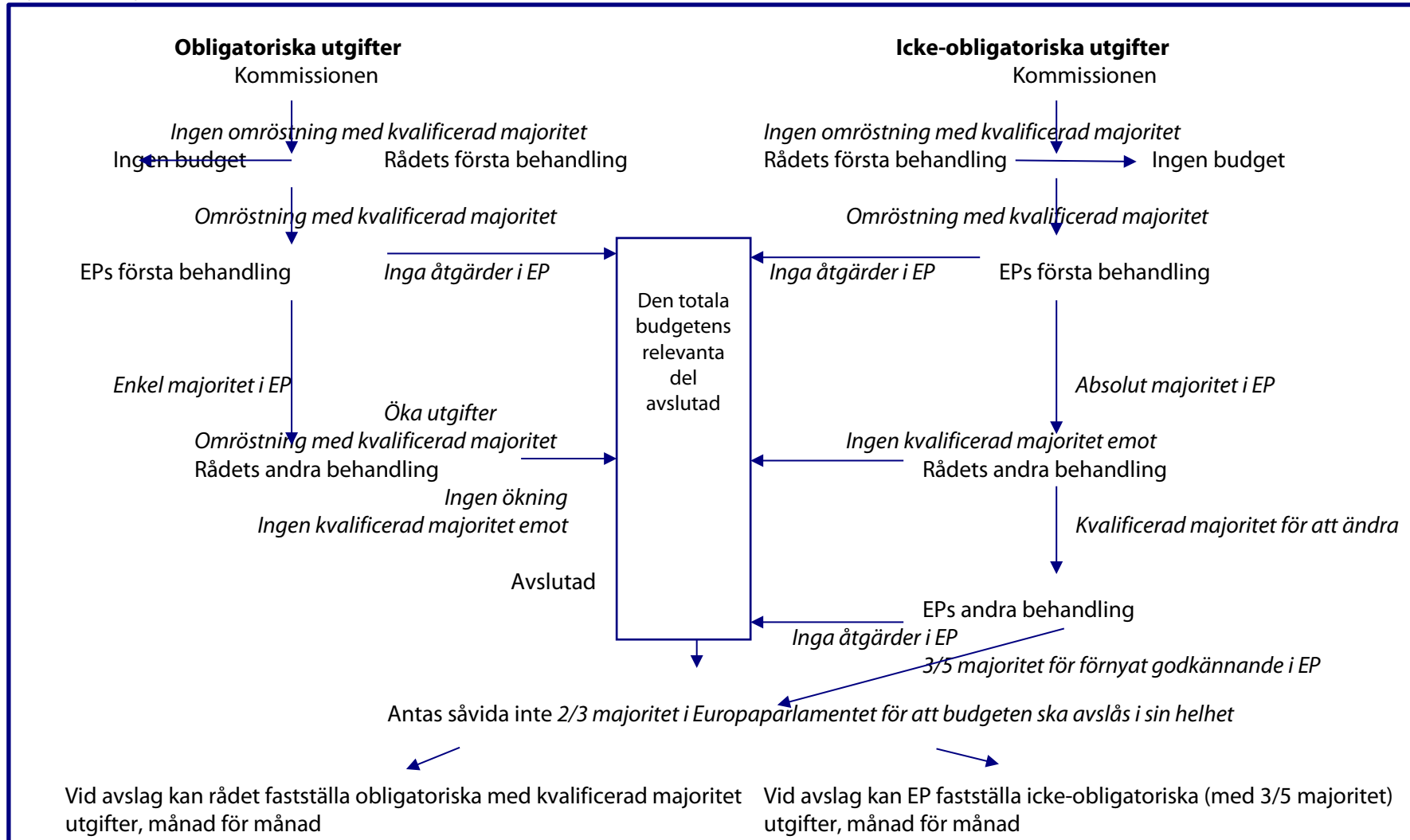
Fördraget från 1970 delade upp utgifterna i två typer: obligatoriska utgifter som gemenskapen hade en avtalsenlig skyldighet att betala på grund av deras vaga definition som "utgifter som är en nödvändig följd av detta fördrag eller av rättsakter som har antagits i enlighet med detta" (artikel 272.4 i EG-fördraget), och allt annat som ansågs vara icke-obligatoriska utgifter. Om utgifterna skulle klassificeras som obligatoriska utgifter eller icke-obligatoriska utgifter var ett tvisteämne, eftersom varje utgiftstyp gav olika befogenheter till rådet eller Europaparlamentet. Domstolen återförvisade definitionsfrågan till Europaparlamentet och rådet för att de skulle avgöra den (Europaparlamentet, rådet och kommissionen 1982). Direkta bidrag inom jordbruk och fiske samt utgifter i anslutning till internationella avtal ansågs vara en del av obligatoriska utgifter, medan nästan allt annat var icke-obligatoriska utgifter, en åtskillnad som varade fram till Lissabonfördraget 2009 (Benedetto och Høyland 2007).

Enligt förfarandet från 1975 (se figur 1) skulle rådet rösta med kvalificerad majoritet. Om rådet och Europaparlamentet var oeniga kunde rådet driva igenom sin ståndpunkt i fråga om obligatoriska utgifter, medan Europaparlamentet kunde göra samma sak och överrösta rådet i fråga om icke-obligatoriska utgifter. År 1975 fick Europaparlamentet definitivt befogenheten att avslå budgeten.

I fördragen från 1970 och 1975 omvandlades också rådets och Europaparlamentets revisionsbefogenheter, och 1977 omvandlades revisionskommittén till en gemenskapsinstitution som döptes om till revisionsrätten (se avsnitt 4).

Fördraget från 1970 gjorde det slutligen möjligt att ersätta medlemsstaternas fasta bidrag med gemenskapssystemet för egna medel, vilket krävde en ny rättsakt: beslutet om egna medel (se avsnitt 3).

Figur 1: Budgetförfarandet för 1975

Källa Anpassad utifrån Benedetto och Høyland (2007).

2. FRÅN DEN GEMENSAMMA MARKNADEN TILL DEN INRE MARKNADEN

- Det valda parlamentet och budgetkonflikten
- På väg mot en inre marknad
- Flerårig finansiell planering
- Årsbudgetar och Lissabonfördraget

År 1979 ägde de första direkta valen till Europaparlamentet rum. Det fanns nu en större budget som omfattade jordbrukspolitik, socialpolitik och regional utvecklingspolitik, understödd av mer solid finansiering genom egna medel (se avsnitt 3).

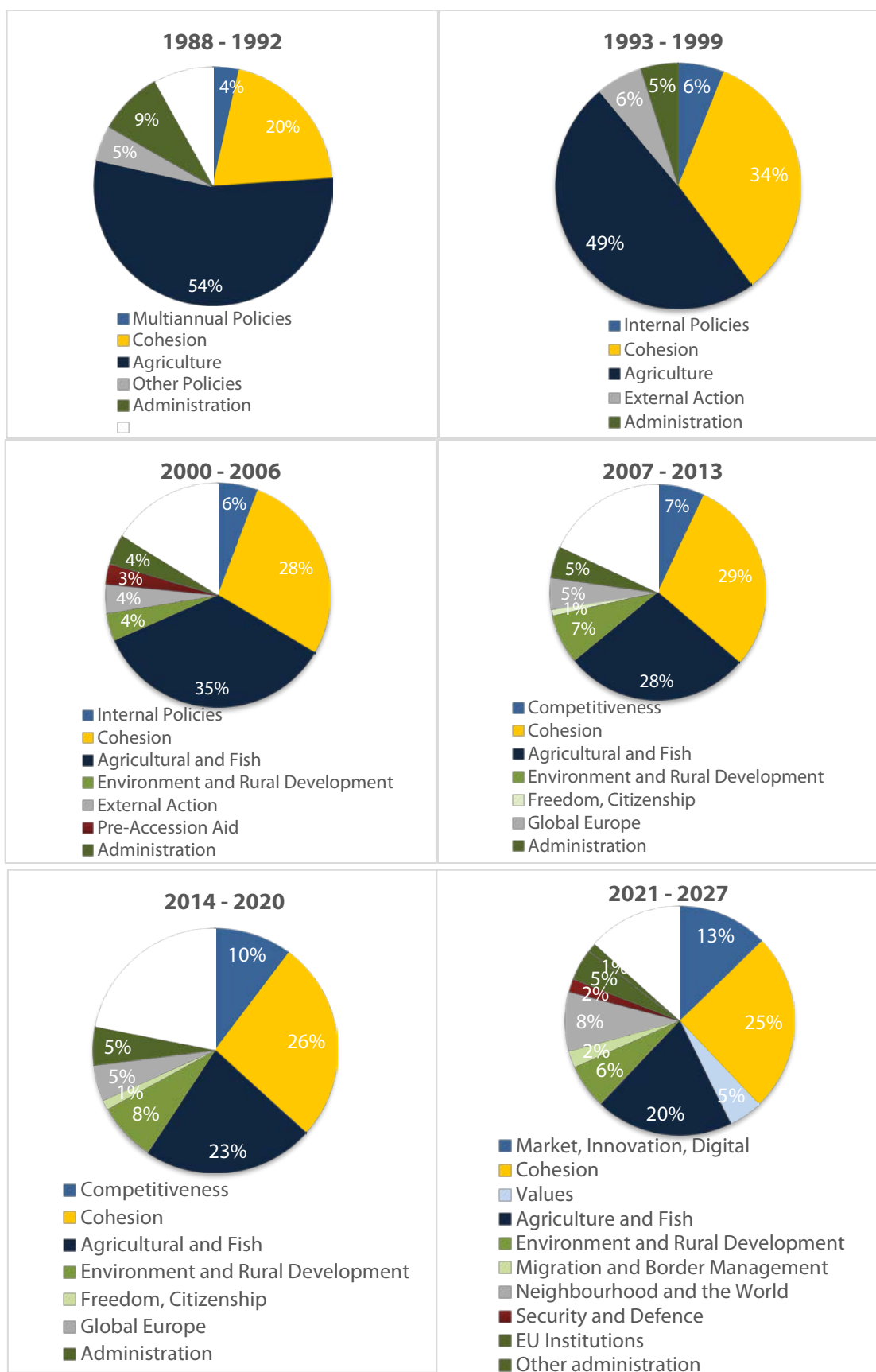
Under 1970- och 1980-talen började det tidigare avtalet från 1970 att rämna. Det valda Europaparlamentet krävde mer inflytande – i början misslyckades det med att fastställa budgeten för 1980, 1985, 1986 och 1988 (De Feo 2017: 47). Efter uteblivet fastställande samt användningen av provisoriska månadsbudgetar godkändes den årliga budgeten för 1980 sju månader för sent. Budgeten för 1982 antogs av Europaparlamentet utan rådets samtycke i fråga om icke-obligatoriska utgifter, vilket ledde till ett avgörande i domstolen, i vilket Europaparlamentet och rådet ålades att förhandla om en definition av vad som skulle kategoriseras som antingen obligatoriska utgifter eller icke-obligatoriska utgifter (De Feo 2017: 49).

Efter ratificeringen av europeiska enhetsakten 1987, genom vilken den inre marknaden upprättades, lade kommissionen fram planer för ett nytt avtal mellan kommissionen, rådet och Europaparlamentet (känt som ett interinstitutionellt avtal) om en långsiktig budget, eller budgetplan (kommissionen 1987). Följden blev en ökning av budgetens storlek, särskilt för regional sammanhållning i Grekland, Portugal och Spanien, som förberedelse för den inre marknaden. Långsiktig planering infördes och budgeten gjordes mer stabil under flerårsperioder i syfte att avsluta 1980-talets budgetkonflikt mellan Europaparlamentet och rådet. Paketet varade 1988–1992 (figur 2 och bilaga III).

2.1 Budgetplaner och fleråriga budgetramar från 1988

Den första långsiktiga budgetplanen började 1988. Dessa döptes till fleråriga budgetramar i Lissabonfördraget 2009, då begreppet fleråriga budgetramar infördes i fördragen genom artikel 312 i EUF-fördraget. I dessa paket fastställs maximala utgiftsnivåer, eller utgiftstak. De verkliga utgifterna verkställs i utgiftsprogrammen, såsom ESF, med pengar som utbetalas i årliga budgetar. Förfarandemässigt föreslår kommissionen budgetplanen eller den fleråriga budgetramen. För detta krävs överenskommelse mellan Europaparlamentet och ett enhälligt råd. Före 2009 krävdes det också ratificering i de nationella parlamenten, vilket nu inte längre krävs. Om det inte finns någon överenskommelse om ett nytt flerårigt utgiftsprogram när det gamla programmet löper ut förlängs de befintliga utgiftsnivåerna även om utgiftsprogrammet har löpt ut. Före 2009 hade dock antingen kommissionen eller rådet eller Europaparlamentet befogenheten att rösta för att avsluta den fleråriga programplaneringen och återgå till årlig budgetering, vilket hade varit fallet före 1988. Denna makt att sabotera försvann med Lissabonfördraget 2009. Om man inte lyckas fastställa en ny flerårig budgetram innebär det att den föregående budgetramen förlängs.

Figur 2: Utgiftsandel sedan 1988 (utgångspunkt: åtaganden på 1,28 % av BNP 1993–1999)

Källa Bilaga II

Hur mycket har spenderats sedan 1988? Som framgår av bilaga III ökade åtaganden, som är planerade utgifter, i reala termer från 1,00 % av EEG:s samlade värdeskapande – bruttonationalprodukt (BNP) – till 1,20 % år 1988 till följd av beslutet att investera i programmet för den inre marknaden, särskilt i sammanhållning i de mindre utvecklade regionerna. Under 1993 ökade detta till 1,28 % för att möjliggöra fler investeringar i sammanhållning under förberedelserna för eurons ikraftträdande i slutet av 1990-talet, och i inre politik som omfattade forskning och innovation. För att förbereda de gamla medlemsstaterna för ökningen av EU:s medlemsantal 2004 minskades budgeten under nästa planeringsperiod, som startade 2000, till 1,08 % av BNP i reala termer. Belopp för inre politik, såsom forskning och innovation, och för stöd inför anslutningen ökades, samtidigt som jordbruksutgifterna minskades. Efter EU:s utvidgning 2004 minskades utgifterna ytterligare under 2007, då det skedde en liten ökning för "konkurrenskraft", som merparten av den inre politiken döptes om till. De sammanlagda utgifterna för jordbrukets och landsbygdens utveckling minskades, och en ny, sparsamt finansierad rubrik för medborgarskap, frihet, säkerhet och rättvisa infördes. År 2014 minskades utgifterna i reala termer ytterligare till 1,00 % av bruttonationalinkomsten (BNI)², inom vilken finansiering av konkurrenskraften, särskilt forskning och innovation, ökades, medan jordbruksfinansieringen minskades.

Enligt de föreslagna siffrorna för den finansieringsperiod som börjar 2021 planeras en ökning av BNI till 1,11 % för att ta hänsyn till effekterna av att Förenade kungariket lämnar EU. Konkurrenskraft döps om till rubriken Den inre marknaden, men förlorar programmet Erasmus+ till en ny underrubrik som kallas Värden. Omplaceringen av Erasmus+ innebär att resten av vad som var Konkurrenskraft uppvisar en betydande ökning i förslaget. Sammanhållning och jordbruk minskas kraftigt. Mot bakgrund av säkerhets- och migrationskriserna omstruktureras de gamla rubrikerna Medborgarskap och Europa i världen (utrikespolitik), medan utgifterna under de nya rubrikerna Migration och gränsförvaltning, [Europas] Grannskap och omvärld, och Säkerhet och försvar ökas avsevärt. De siffror som presenteras i detta stycke är grunden för kommissionens förslag och i maj 2019 är de fortfarande föremål för ändringsförslag och måste godkännas av rådet och Europaparlamentet.

I figur 2 beskrivs den förändrade vikten av varje typ av utgifter för politikområden, som procentandel sedan 1988. Den höga nivån av åtaganden (utgiftsberäkningar) på 1,28 % av BNI under perioden 1993–1999 används som utgångspunkt. En total budget som är lägre än 1,28 % av BNP är en valmöjlighet, vilket innebär att besparingar på ett politikområde inte återinvesteras av EU på ett annat politikområde. För övriga perioder står de procentuella utgifterna per politikområde i proportion till nivåerna från 1993–1999, och utgifterna utanför budgeten anges i vitt i cirkeldiagrammen.

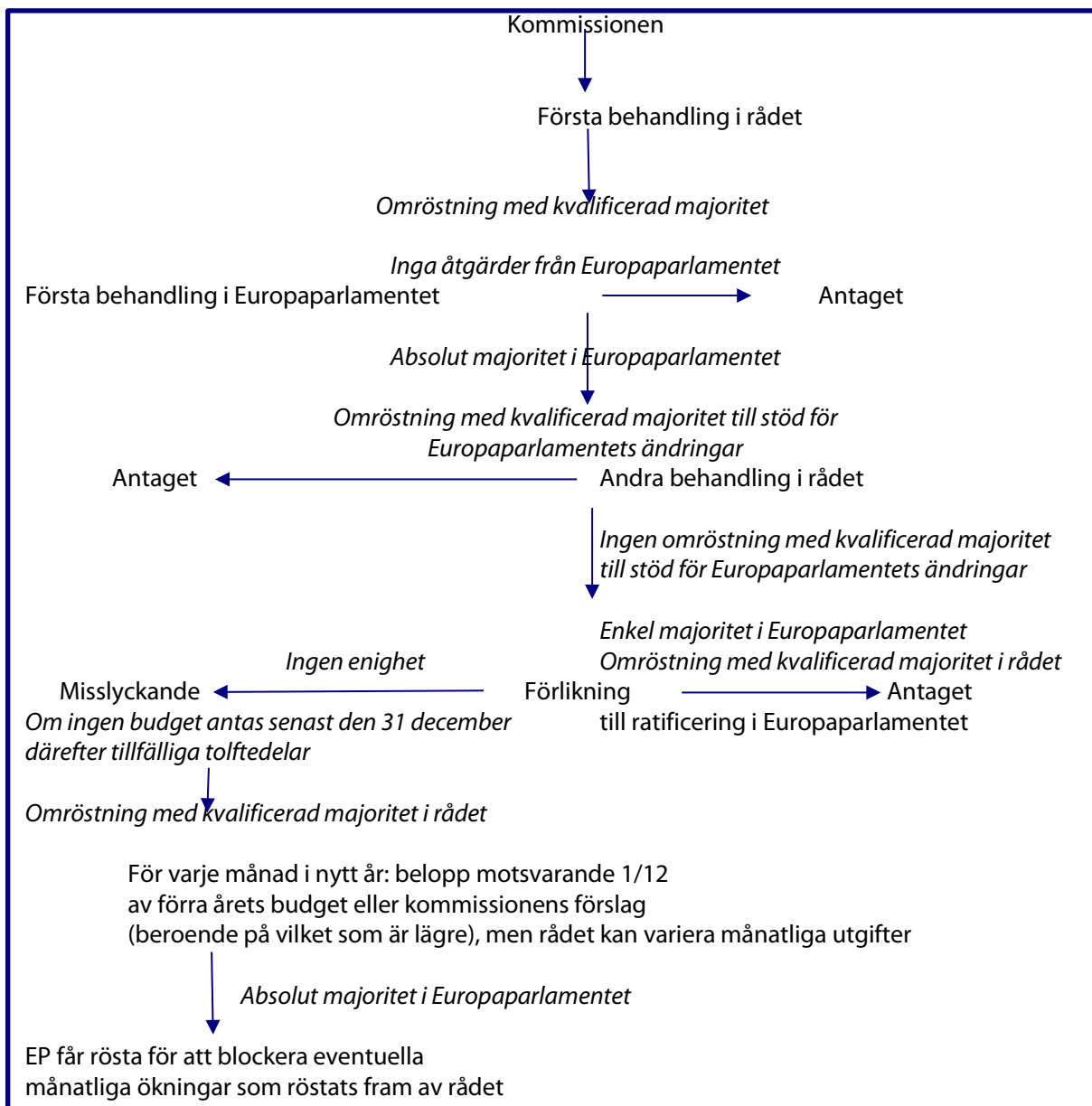
2.2 Årsbudgeten och Lissabonfördraget sedan 2009

Sedan 2009 har det årliga budgetförfarandet förändrats avsevärt jämfört med förfarandet från 1975, som visas i figur 1. Det nya förfarandet (artiklarna 314–315 i EUF-fördraget) visas i figur 3. Det liknar det ordinarie lagstiftningsförfarandet där rådet och Europaparlamentet beslutar tillsammans om merparten av EU-lagstiftningen, även om det också finns viktiga skillnader. Livscykeln för en årsbudget visas i bilaga II.

² BNI är en definition inom nationalräkenskaperna, vilken är mycket lik bruttonationalprodukten, men med vissa korrigeringar för att bättre avspeglar relativ förmögenhet. BNI ersatte BNP som räkenskapsdefinition för budgetens storlek 2007.

Kommissionen föreslår, rådet beslutar eller ändrar genom omröstning med kvalificerad majoritet, och Europaparlamentet kan i sin tur ändra via en absolut majoritet av sina medlemmar. Om rådet och Europaparlamentet är oeniga försöker en förlikningskommitté som består av båda institutionernas ledamöter enas om en kompromiss. Om förlikningskommittén inte kan nå någon överenskommelse inom tre veckor faller budgeten och kommissionen får lägga fram ett nytt förslag. Om förlikningskommittén är enig måste dess beslut godkännas av Europaparlamentet och rådet. Det finns några andra realistiska utfall som förklaras på annat håll (Benedetto 2013: 359).

Figur 3: Budgetförfarandet efter 2009

Källa Anpassad utifrån Benedetto and Høyland (2007)

Om det saknas en överenskommelse om en ny budget den 31 december träder tillfälliga tolfte delar i kraft i det nya året. Dessa är månadsbudgetar på en tolfte del av antingen det föregående årets utgifter eller av de utgifter som föreslagits av kommissionen (beroende på vilket som är lägre). Rådet får variera dessa utgifter. Europaparlamentet får dock endast blockera eventuella ökning. Detta gör det mer

sannolikt att årsbudgetar i framtiden kommer att vara lägre (Benedetto 2013) än de hade varit annars. Det finns möjliga undantag när Europaparlamentet kan använda en överenskommelse om en ny flerårig budgetram för att framtvinga eftergifter från rådet. Detta är vad som hände 2013 när den fleråriga finansieringen för 2014–2020 förhandlades fram. I utbyte mot sitt samtycke i fråga om den fleråriga budgetramen säkrade Europaparlamentet något högre utgifter för åren 2013 och 2014, en eftergift när det gäller mer flexibilitet i den fleråriga budgetramen, och en översyn av budgetens system för egna medel (Benedetto 2019).

3. SYSTEMET FÖR EGNA MEDEL SEDAN 1970

- Så finansieras EU-budgeten
- Permanent finansiering som fastställdes 1970
- Den brittiska korrigeringen och andra korrigeringar
- Återgången till nationella bidrag genom bruttonationalinkomsten

3.1 Systemet för egna medel på 1970-talet

Systemet för egna medel är budgetens finansierings- eller inkomstsida, och reformeringen av dessa har ofta åtföljts reformeringen av utgifterna. EKSG finansierades genom en avgift på omsättningen i kol- och stålindustrin mellan 1952 och 2002. Euratom och EEG finansierades ursprungligen enligt formler i sina fördrag (artikel 172 i Euratomfördraget, artikel 200 i EEG-fördraget), vilket visas i tabell 1. Avgifterna till ESF och Euratoms forskningsprogram var lägre för Italien och Nederländerna, vilket avspeglade lägre välståndsnivåer, än till finansieringen av andra politikområden. I artikel 200 i EEG-fördraget föreskrevs möjligheten att ersätta dessa preliminära satser med verkliga egna medel, vilket man kom överens om 1970 då en ändring av fördraget åtföljdes av det första beslutet om egna medel (rådet 1970). Innehållet i 1970 års avtal och i dess efterföljare visas i tabell 2. Andelen av varje kategori egna medel i finansieringen av gemenskapen och senare av EU visas i figur 4.

Tabell 1: Medlemsstaternas procentuella bidrag och inflytande, 1958–1974

	BE	DE	FR	IT	LU	NL
BIDRAG						
Administrativa bidrag till EEG, Euratom 1958–1970	7,9	28,0	28,0	28,0	0,2	7,9
EEG-bidrag till Europeiska socialfonden, 1958–1970	8,8	32,0	32,0	20,0	0,2	7,0
Bidrag till Euratoms forskning, 1958–1970	9,9	30,0	30,0	23,0	0,2	6,9
Övergångsbidrag när systemet för egna medel införs, 1971–1974	6,8	32,9	32,6	20,2	0,2	7,3
INFLYTANDE						
Röster per land mot en kvalificerad majoritet av 12/17 fram till 1972	2	4	4	4	1	2
Röster per land för ESF-beslut, 67/100 fram till 1972	8	32	32	20	1	7

Källa: (Artiklarna 148, 200 och 203 i EEG-fördraget, artikel 176 i Euratomfördraget, rådet 1970)

Budgeten fastställdes till 1 % av BNP. Den skulle finansieras genom jordbruks- och sockeravgifter samt genom den gemensamma yttre tulltaxan. Om dessa visade sig vara otillräckliga skulle resten täckas genom att momsmedel i medlemsstaterna togs i anspråk. Eftersom EEG:s tullunion hade trätt i kraft 1967 fanns det redan tullar mot tredjeländ, men den "ägd" av den uppbärande medlemsstaten. Detta skulle nu överföras till europeisk nivå, men 10 % av tullavgifterna skulle behållas av den uppbärande medlemsstaten. Överenskommelsen genomfördes mellan 1971 och 1974, och gapet fram tills dess finansierades genom proportioner mellan länder som anges i tabell 1. Från 1975 skulle 1,0 % av de totala momsmedlen göras tillgängliga, vilket genomfördes före 1977.

Tabell 2: Förändringar i systemet för egna medel sedan 1970

1970	1985	1988	1994
Yttre tulltaxa, jordbruks- och sockeravgifter	Yttre tulltaxa, jordbruks- och sockeravgifter	Yttre tulltaxa, jordbruks- och sockeravgifter	Yttre tulltaxa, jordbruks- och sockeravgifter
Kostnad på 10 % som behövs av den uppbärande medlemsstaten Stegvist införande 1971–1974	Kostnad på 10 % som behövs av den uppbärande medlemsstaten	Kostnad på 10 % som behövs av den uppbärande medlemsstaten	Kostnad på 10 % som behövs av den uppbärande medlemsstaten
Procentsats för momsmedel på 1 % från 1978, stegvis 1975–1977	Procentsats för momsmedel från 1,0 % till 1,4 % 1986, enhällig befogenhet att öka till 1,6 % från 1988	Procentsats för momsmedel kvar på 1,4 %	Procentsats för momsmedel från 1,4 % till 1 %, stegvis 1995–1999
		Procentsats för momsmedel maximeras när konsumtionsutgifter överstiger 55 % av ett lands BNP	Procentsats för momsmedel maximerad till 50 % av BNP för GR, ES, IE, PT från 1995, och för alla andra stegvis, 1995–1999
	Förenade kungarikets rabatt värd 66 % av landets nettobidrag finansieras från andra medlemmars moms	Förenade kungarikets rabatt värd 66 % av landets nettobidrag finansieras från andra medlemmars BNP-andelar	Förenade kungarikets rabatt värd 66 % av landets nettobidrag finansieras från andra medlemmars BNP-andelar
	Rabatt på den 33-procentiga rabatten för DE Klumpsumma på 1 miljard ecu betalades till Förenade kungariket 1985 från andra medlemmars momsandelar	Rabatt på den 33-procentiga rabatten för DE	Rabatt på den 67-procentiga rabatten för DE
		BNP-medel täcker skillnaden	BNP-medel täcker skillnaden

		Åtagandetak på 1,30 % av BNP Betalingstak på 1,15 % av BNP 1988 stiger till 1,20 % fram till 1992	Åtagandetak på 1,335 % av BNP Betalingstak på 1,21 % av BNP 1995 stiger till 1,27 % fram till 1999
--	--	---	--

Källa: Rådet (1970, 1985, 1988, 1994, 2000, 2007, 2014) och kommissionen (2018a).

Tabell 2: Förändringar i systemet för egna medel sedan 1970

2000	2007	2014	Förslag för perioden efter 2020
Yttre tulltaxa, jordbruks- och sockeravgifter Kostnad på 25 % (ökad från 10 %) behålls av den uppbärande medlemsstaten	Yttre tulltaxa och avgifter Kostnad på 25 % behålls av den uppbärande medlemsstaten	Yttre tulltaxa och avgifter Kostnad på 20 % (minskad från 25 %) behålls av den uppbärande medlemsstaten	Yttre tulltaxa och avgifter Kostnad på 10 % (minskad från 20 %) behålls av den uppbärande medlemsstaten
Procentsats för momsmedel 1,0 % 2000–2001, 0,75 % 2002–2003, 0,5 % från 2004 Procentsats för momsmedel maximeras när konsumtionsutgifter överstiger 50 % av ett lands BNP	Procentsats för momsmedel minskas från 0,5 % till 0,3 % men minskas till 0,225 % för AT, 0,15 % för DE och 0,1 % för NL och SE Procentsats för momsmedel maximeras när konsumtionsutgifter överstiger 50 % av ett lands BNI	Procentsats för momsmedel 0,3 % men minskas till 0,15 % för DE, NI, SE Procentsats för momsmedel maximeras när konsumtionsutgifter överstiger 50 % av ett lands BNI	Procentsats för momsmedel 0,3 %, ökas för DE, NI och SE baserat på verkliga momsmedel
Förenade kungarikets rabatt värd 66 % av landets nettobidrag finansieras av andra medlemmars BNP-andelar, exklusive effekten av utgifter inför utvidgningen i medlemsstater som anslöts efter 2004 Rabatt på den 75-procentiga rabatten för DE, AT, NL, SE	Förenade kungarikets rabatt värd 66 % av landets nettobidrag finansieras av andra medlemmars BNI-andelar, exklusive effekten av utgifter inför utvidgningen i medlemsstater som anslöts efter 2004 Rabatt på den 75-procentiga rabatten för DE, AT, NL, SE	Förenade kungarikets rabatt värd 66 % av landets nettobidrag finansieras av andra medlemmars BNI-andelar, utom när det gäller utgifter för andra sektorer än jordbruk i medlemsstater som anslöts efter 2004 Rabatt på den 75-procentiga rabatten för DE, AT, NL, SE	Förenade kungarikets rabatt avskaffas efter landets utträde ur EU Klumpsummerabatter för AT, DE, DK, NL, SE fasas ut 2021–2025 Uttagssats på 3 % på gemensam konsoliderad bolagsskattebas Intäkter på 20 % från EU:s utsläppshandelssystem

	Årliga klumpsummerabatter till NL på 605 miljoner euro och SE på 150 miljoner euro, som finansieras av alla medlemsstater från BNI	Årliga klumpsummerabatter för DK på 130 miljoner euro, för NL på 695 miljoner euro, för SE på 185 miljoner euro För AT en total klumpsumma på 60 miljoner euro, som finansieras av alla medlemsstater genom BNI	Avgift på 0,80 euro per kilo icke-återvunna plastförpackningar
BNP-medel täcker skillnaden	BNI-medel täcker skillnaden	BNI-medel täcker skillnaden	BNI-medel täcker skillnaden
Åtagandetak på 1,335 % av BNP, Betalningstak på 1,27 % av BNP	Åtagandetak på 1,31 % av BNI, Betalningstak på 1,24 % av BNI	Åtagandetak på 1,29 % av BNI, Betalningstak på 1,23 % av BNI	Åtagandetak på 1,35 % av BNI, Betalningstak på 1,29 % av BNI

Kommissionen och Europaparlamentet hade föreslagit att Europaparlamentet skulle få verkliga befogenheter att påverka införandet av och ändringarna i systemet för egna medel 1970 och 1975, att Europaparlamentet skulle kunna godkänna EKSG-avgiften, och att EEG skulle få befogenheter att emittera skuldinstrument (Benedetto 2017: 619), men rådet godkände inte det. Europaparlamentet har försökt påverka systemet för egna medel sedan dess, men utan att lyckas såvida det inte kunde koppla samman reformer med andra frågor (Benedetto 2019, Lindner 2006). Egna medel beviljas fortsatt godkännande eller modifieras endast om rådet fattar ett enhälligt beslut, följt av samråd med Europaparlamentet, och ratificering i alla nationella parlament (artikel 311 i EUF-fördraget).

3.2 Den brittiska rabatten i Fontainebleau, 1984

Fram till 1984 utnyttjade gemenskapen den yttre tulltaxan och momsens upp till dess maximala sats på 1,0 %, men budgeten var otillräcklig för att täcka tidigare åtaganden. Förenade kungariket krävde att dess obalans gentemot EU-budgeten skulle åtgärdas och kunde blockera alla beslut där enhällighet krävdes, inklusive att öka storleken på momsmedlens procentsats eller att acceptera att gemenskapen skulle utvidgas med Portugal och Spanien.

Man enades om ett paket i Fontainebleau 1984 (rådet 1985), i vilket Förenade kungariket utverkade eftergifter men också gjorde eftergifter. Förenade kungariket utverkade en korrigeringsvärd två tredjedelar av storleken på sitt nettobidrag, och en engångsbetalning på en miljard ecu 1986. Detta finansierades av de övriga medlemsstaterna genom deras momsandelar fram till 1987, även om Västtysklands bidrag till Förenade kungariket diskonterades med en tredjedel³. I utbyte accepterade Förenade kungariket en höjning av momsmedlens procentsats från 1,0 % till 1,4 % från 1986 och att gemenskapen skulle utvidgas med Portugal och Spanien (Benedetto 2017: 623).

3.3 Egna medel och den inre marknaden

Överenskommelsen om europeiska enhetsakten ledde till de långsiktiga budgetplanerna för utgifter. På intäktssidan fattades ett nytt beslut fyra år efter Fontainebleau för att finansiera de ökade utgifterna (rådet 1988).

För första gången träffades en överenskommelse om ett tak för egna medel samt utgifterna i syfte att få rum för denna större budget. Absoluta egna medel tillgängliga för alla EU-åtaganden kunde inte vara större än 1,30 % av BNP, vilket gav likvida medel (betalningar) på 1,15 % av BNP 1988, och steg till 1,20 % 1992. Momsmedlen maximerades också för de länder vars konsumtionsutgifter utgjorde mer än 55 % av deras BNP. Detta kan jämföras med ett flerårigt tak för utgiftsåtaganden på 1,20 % av BNP och betalningar på 1,15 % under samma tidsperiod.

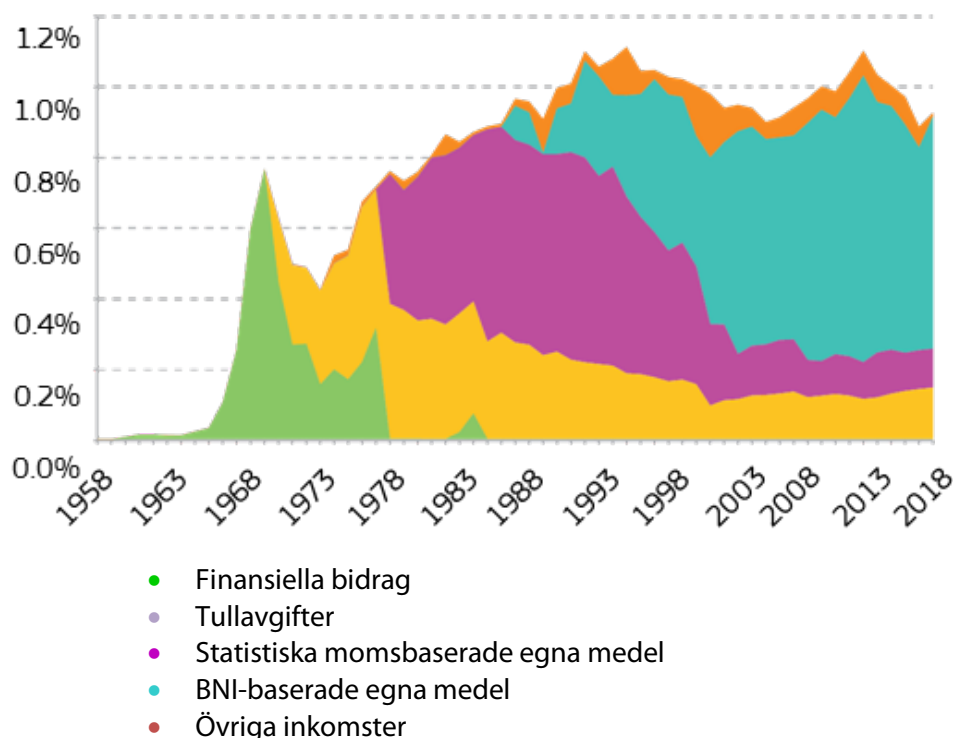
Ökningen av budgetens storlek 1988 och den faktiska minskningen av momsmedlen ledde till ett underskott. Överenskommelsen från 1988 är viktigast på grund av införandet av BNI-medel. När intäkter från tullar, avgifter och moms förbrukats täcktes "resten" eller den kvarstående skillnaden av en lika stor andel av varje medlemsstats BNP.

³ Sedan 1985 har korrigeringen för Förenade kungariket gradvis utvecklats, vilket framgår av tabell 2. Förenade kungariket gagnas inte av storleken på EU:s utgifter för andra sektorer än jordbruk i de medlemsstater som har anslutit sig sedan 2004.

I början av nästa budgetplan fattades ett nytt beslut om egna medel (rådet 1994). För att stödja högre utgifter på den inre marknaden och förberedelser för euron höjdes de maximala värdena (taken) för planerade utgifter (åtaganden) från 1,30 % till 1,335 % av BNP, medan taken för betalningar höjdes i steg från 1,20 % till 1,27 % fram till 1999. Momsandelen minskades avsevärt och gavs ett tak för länder där konsumtionsutgifterna översteg 50 % av BNP, för Grekland, Spanien, Irland och Portugal från 1995 och för andra från 1999. Procentsatsen för momsmedel minskades också i steg från 1,4 % till 1,0 % 1999. Med tanke på den större budgeten och sänkningen av procentsatsen för momsmedel togs mer pengar in från varje medlemsstats BNP "för att kompensera skillnaden". Storleken på Tysklands rabatt från Förenade kungarikets rabatt ökades från en tredjedel till två tredjedelar.

Genom beslutet om egna medel att ta hänsyn till utvidgningen österut och till den finansiella planeringen från 2000 (rådet 2000) bibehölls taket för egna medel och korrigeringen för Förenade kungariket. Eftersom Förenade kungariket hade vuxit ekonomiskt krävde rikare medlemsstater att korrigeringen skulle avskaffas eller att de skulle ha rätt att få egna korrigeringar. Beslutet att öka de "kostnader" som behålls av länder för att uppbära tullavgifterna från 10 % till 25 % var en dold korrigering för Nederländerna, där Europas största kommersiella hamn är belägen. Korrigeringen för Förenade kungariket förändrades inte, bortsett från att landet efter 2004 års utvidgning inte fick motsvarigheten till det stöd inför anslutningen som beviljats de nya medlemsstaterna. När det gäller finansieringen av korrigeringen för Förenade kungariket höjdes Tysklands rabatt från 67 % till 75 %, och den utvidgades också till Österrike, Nederländerna och Sverige. Slutligen halverades procentsatsen för momsmedel från 1,00 % till 0,75 % år 2002 och därefter till 0,50 % från 2004. På grund av det oförändrade taket för egna medel ledde dessa minskningar i finansieringen till en höjning av det belopp som bestod av varje medlemsstats BNP (figur 4, se även tabell 2).

Figur 4: Gradvis förändring av egna medel sedan 1958

Källa Kommissionen (2018a).

Till följd av EU:s utvidgning och lägre utgiftstak som man kom överens om i budgetplanen för 2007–2013 sänktes taken för egna medel i prognostiserade intäkter, genom 2007 års beslut om egna medel (rådet 2007), från 1,335 % till 1,31 % av BNI, och för verkliga betalningar från 1,27 % till 1,24 % av BNI⁴. Procentsatsen för momsmedel sänktes från 0,5 % till 0,3 %, men sänktes ytterligare för Österrike till 0,225 %, Tyskland till 0,15 % och Nederländerna och Sverige till 0,10 %, som en del av en korrigerings för dessa länder. Årliga korrigerings i form av klumpsummor betalades ut till Nederländerna med 605 miljoner euro och till Sverige med 150 miljoner euro, vilket finansierades av alla medlemsstater genom deras BNI. Minskningen av momsmedlen ledde till en ökning av vad som drogs från varje medlemsstats bruttonationalinkomst (figur 4).

En minskning av utgifterna i den fleråriga budgetramen för 2014–2020 ledde till en nedgång i taken för egna medel i beslutet från 2014 (rådet 2014). Dessa sänktes för prognostiserade medel (åtaganden) från 1,31 % till 1,29 % av BNI, och för betalningar från 1,24 % till 1,23 % av BNI. De uppbördskostnader som behölls för att uppbära tullavgifterna sänktes från 25 % till 20 %. Procentsatsen för momsmedel förblev 0,3 %, och höjdes för Österrike från 0,225 %. För Nederländerna och Sverige höjdes den från 0,10 % till 0,15 %, vilket också tillämpades på Tyskland. Årliga klumpsummor betalades till Nederländerna med 695 miljoner euro, till Sverige med 185 miljoner euro, och nyligen till Danmark med 130 miljoner euro. Österrike fick i stället ett belopp på 60 miljoner euro endast 2016. Dessa belopp betalades av alla medlemsstater.

Korrigerings för Förenade kungariket bibehöll sin formel, men värdet av utgifterna för andra sektorer än jordbruk i medlemsstater som hade anslutit sig sedan 2004 uteslöts från den. Österrike, Tyskland, Nederländerna och Sverige fortsatte att få en rabatt på sina bidrag till korrigerings för Förenade kungariket.

Efter 2020 och avskaffandet av korrigerings för Förenade kungariket genom landets utträde ur EU har kommissionen (2018a) föreslagit en minskning av kostnaderna för uppbörden av tullavgifterna till 10 %, en procentsats på 0,3 % för momsmedel för alla medlemsstater, och tillfälliga klumpsummerabatter för Österrike, Danmark, Tyskland, Nederländerna och Sverige, som kommer att fasas ut fram till 2025. Den har också föreslagit tre nya system för egna medel, som bygger på rapporten från högnivågruppen för egna medel (Monti *et al* 2017.): en 3-procentig uttagssats på en gemensam konsoliderad bolagsskattebas, en 20-procentig andel av intäkter från det europeiska utsläppshandelssystemet, och en avgift på 0,80 euro för varje kilo av icke återvunnet plastförpackningsavfall. Det beräknas att man genom dessa tre nya system för egna medel skulle skaffa cirka 10 % av den finansiering som krävs för EU:s budget. Detta förslag måste godkännas enhälligt av rådet, och sedan av de nationella parlamenten i medlemsstaterna.

⁴ Budgeten och egna medel har sedan 2007 beräknats i BNI i stället för BNP.

4. GRANSKNINGEN AV BUDGETEN

- Revisorn för kol- och stål och Euratoms och EEG:s revisionskommitté
- Revisionsrättens årsrapport och revisionsberättelse
- Europaparlamentets budgetkontrollutskott
- Beviljande av ansvarsfrihet

En granskningsprocess för gemenskapens och EU:s budgetar har funnits sedan Parisfördraget 1952. En revisor utsågs av rådet för en treårsperiod (artikel 78.6 i EKSG-fördraget), som sedan skulle rapportera till de fyra ordförandenas kommitté, som bestod av ordförandena för var och en av de fyra EKSG-institutionerna. Höga myndigheten rapporterade årligen om sina räkenskaper till rådet.

Euratom och EEG har sedan 1958 haft en revisionskommitté. Rådet beslutade enhälligt om antalet revisorer och deras utnämning för en mandatperiod på fem år, inklusive utnämningen av dess ordförande. Kommittén kontrollerade räkenskaperna och utarbetade en rapport om budgetarna för varje budgetår. Efter detta beviljade rådet, genom omröstning med kvalificerad majoritet, ansvarsfrihet för att godkänna det årets utgifter i efterhand och granskningen av räkenskaperna (artikel 180 i Euratomfördraget, artikel 206 EEG).

I Luxemburgfördraget från 1970 gavs Europaparlamentet viss revisionsbefogenhet genom att man beviljade det och rådet en gemensam befogenhet att bevilja ansvarsfrihet över budgeten (artiklarna 3, 6 och 9, Traité 1970).

I Bryssel fördraget från 1975 minskades rådets inflytande till att rekommendera ansvarsfriheten som Europaparlamentet sedan skulle fastställa (artiklarna 9, 17 och 25, fördraget från 1975). Viktigare är att revisionskommittén och EKSG:s revisor omvandlades till en ny oberoende institution, Europeiska revisionsrätten. Den skulle ha nio ledamöter, *de facto* samma antal som antalet medlemsstater, som ökade allteftersom fler länder anslöt sig. I Nicefördraget från 2003 angavs att det skulle finnas en revisor per medlemsstat. De utsågs enhälligt – eller med omröstning med kvalificerad majoritet från 2003 – för en mandatperiod på sex år efter att Europaparlamentet rådfrågats, och kunde från 1977 välja sin egen ordförande.

År 1979 blev Europaparlamentet ett direktvalt parlament. I fråga om revision inrättade det ett budgetkontrollutskott som var åtskilt från dess budgetutskott. Det nya utskottet tog initiativet till att förbereda särskilda omröstningar om ansvarsfrihet på var och en av gemenskapens institutioner och organ, vilket utmanade rådets ståndpunkt att det bara bör finnas en enda ansvarsfrihet (Benedetto *et al* 2017).

Revisionsrätten utarbetar en årlig rapport om budgeten för varje år efter att ha fått räkenskaperna från kommissionen. Den får undersöka EU:s tillgångar, intäkter och skulder, och har befogenhet att granska EU:s utgifter på nationell nivå. Sedan 1993 har rätten också haft befogenhet att utfärda en revisionsförklaring om att EU:s räkenskaper är tillförlitliga (artiklarna 45c och 188c i EU-fördraget). Sedan 2003 [får] "denna förklaring kompletteras med särskilda bedömningar av varje större område i gemenskapens verksamhet" (artiklarna 45c, 160c och 248 i EU-fördraget). Sedan 1999 kontrollerar rätten inte bara räkenskapernas vederhäftighet, utan rapporterar även fall av oegentligheter (artiklarna 45c, 160c och 188c i EU-fördraget). Utöver efterlevnaden av finansiella regler utarbetar rätten sedan 1993 också särskilda rapporter om utgiftspolitikens kvalitet.

En årsbudgets livscykel med dess godkännande- och revisionsstadier beskrivs i bilaga II.

5. YTTERLIGARE BEGREPP

- Åtaganden, betalningar och utestående åtaganden
- Differentierade och icke-differentierade anslag
- Förhandstilldelning och icke-förhandstilldelning
- Gentlemannaöverenskommelsen
- Inga budgetposter utan en rättslig grund

Några av de tekniska termerna i EU-budgetens språk förklaras i detta avsnitt. En fullständig ordlista finns tillgänglig här: https://ec.europa.eu/info/files/glossary_en

5.1 Åtaganden, betalningar och utestående åtaganden

Begreppet åtaganden och betalningar kan först hittas i Euratomfördraget, artikel 176. De är en realitet i budgetplanerna och i beslutet om egna medel sedan 1988, och en form av dubbelbudgetering. Reglerna anges i budgetförordningen (artiklarna 7 och 12, Europaparlamentet och rådet 2018). EU åtar sig att investera under ett antal år. De fullständiga åtagandena tas upp i budgeten under det år de ingås. När projekt startas följer vissa betalningar omedelbart, andra följer under de kommande åren när villkor uppfyllts och lokal medfinansiering införts. Betalningar kan följa två till tre år senare, ett koncept som kallas $n+2$ eller $n+3$. Villkor uppfylls sällan i sin helhet och följaktligen ligger betalningarna nästan alltid under åtagandenas nivå. Den ackumulerade skillnaden i belopp mellan åtaganden och betalningar kallas utestående åtaganden, ***reste à liquider (RAL)***.

5.2 Differentierade och icke-differentierade anslag

Större delen av utgifterna, bortsett från direktstöd inom jordbruket och EU:s administration, är differentierade. Det innebär att lokal eller nationell medfinansiering vanligtvis tillhandahålls för att matcha finansiella åtaganden som gjorts av EU under ett antal år. När det gäller jordbruk och administration, vilka är icke-differentierade, finns det ingen lokal medfinansiering och EU betalar hela beloppet. I detta fall följer betalningarna nära åtagandena.

5.3 Förhandstilldelning och icke-förhandstilldelning

I samband med den fleråriga budgetramen och de rättsakter som man enats om parallellt med den förhandstilldelas varje medlemsstat belopp för jordbruk och sammanhållning. Större delen av de andra utgifterna fördelas inte på förhand, vilket innebär att eventuella mottagare måste konkurrera för att få medel. Det största utgiftsområdet som inte fördelas på förhand faller under rubriken Konkurrenskraft.

5.4 Gentlemannaöverenskommelsen

Detta är en politisk överenskommelse mellan Europaparlamentet och rådet att de i årsbudgeten inte rör varandras administrativa budgetar. Det går tillbaka till 1970 och har under de senaste åren ifrågasatts på två punkter. Den första är att rådets icke-lagstiftande befogenheter har vuxit, att det också är ett verkställande organ, och att det får agera i EU:s utrikespolitik, medan Europaparlamentet endast är en lagstiftande institution. Det är därför motiverat att Europaparlamentet utövar sin befogenhet att ändra rådets budget, men rådet bör fortfarande inte rikta in sig på Europaparlamentets interna budget. Den andra

är att rådet har motsatt sig att Europaparlamentets budgetkontrollutskott skulle genomföra en fullständig granskning av dess utgifter. Detta har varit föremål för en genomgång och en utredning från budgetkontrollutskottets sida (Benedetto *et al.* 2017).

Rådet bifogade följande resolution till 1970 års fördrag:

”rådet lovar att inte göra några ändringar i Europaparlamentets budgetberäkning. Detta åtagande är endast bindande så länge som budgetberäkningen inte strider mot gemenskapens bestämmelser, särskilt när det gäller tjänsteföreskrifterna för tjänstemän och anställningsvillkoren för övriga anställda, och institutionernas säte.” (Europeiska enhetsakten 1987: 1091).

Som svar på en parlamentsfråga från Hans-Peter Martin, ledamot av Europaparlamentet, 2010 klargjorde rådet följande: ”Denna resolution har alltid tolkats och tillämpats av Europaparlamentet och av rådet så att varje institution avstår från att ifrågasätta den andras administrativa budget.” (Europaparlamentet 2010).

5.5 ”Inga budgetposter utan en rättslig grund”

Under 1970-talet ifrågasattes Europaparlamentets eller rådets möjlighet att skapa nya poster i budgeten för utgifter som inte åtföljdes av en rättsakt eller en specifik fördragsartikel för att fastställa den. Europaparlamentet intog ståndpunkten att allt det som godkänns i årsbudgeten automatiskt utgör en rättslig grund, och skapade följaktligen 15 nya poster i budgeten för 1978 (De Feo 2015b: 71). Rådet och kommissionen skapade också nya poster. I en dom från domstolen ogiltigförklarades budgetposter som hade fastställts utan en rättslig grund (domstolen 1998). Tvisten löstes genom en överenskommelse om rättsliga grunder och genomförande av budgeten, som ingår i EU:s budgetförordning, vars senaste version är från 2018 (Europaparlamentet och rådet 2018: artikel 59). Utan en separat rättsakt möjliggör detta tre typer av poster i budgeten. För det första, pilotprojekt för att testa genomförbarheten hos något som skulle kunna utvecklas, begränsat till två år med högst 50 miljoner euro per år. Erasmusprogrammet startade på 1980-talet som ett pilotprojekt. För det andra, förberedande åtgärder för framtida initiativ, vilka kan pågå i tre år även om en rättsakt krävs det tredje året. För det tredje, autonoma åtgärder som rör institutionernas administration.

HÄNVISNINGAR

- Benedetto, G. (2013) 'The EU budget after Lisbon: rigidity and reduced spending?' *Journal of Public Policy* 33(3): 345-369. Benedetto, G. (2017) 'Institutions and the route to reform of the European Union's budget revenue, 1970-2017', *Emprica* 44(4): 615-633.
- Benedetto, G., Rinaldi, D. and Aden, H. (2017) *Democratic accountability of the Council's budget: Council executive powers*, PE 572.723, Brussels: European Parliament.
- Benedetto, G. (2019) 'The European Parliament as a Budgetary Extractor since the Lisbon Treaty', *Journal of European Integration* 41(3): 329-345.
- Benedetto, G. and Høyland, B. (2007) 'The EU Annual Budgetary Procedure: The Existing Rules and Proposed Reforms of the Convention and Intergovernmental Conference, 2002-04', *Journal of Common Market Studies* 45(3): 565-587.
- Council (1970) Council Decision of 21 April 1970 on the replacement of financial contributions from Member States by the Communities' own resources, (70/243/ECSC, EEC, Euratom), *Official Journal* L 094/19, 28/04/1970: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/HTML/?uri=CELEX:31970D0243&from=EN>
- Council (1985) Council Decision of 7 May 1985 on the Communities' system of own resources, (85/257/EEC, Euratom), *Official Journal* L 128/15, 14/05/1985: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/HTML/?uri=CELEX:31985D0257&from=EN>
- Council (1988) Council Decision of 24 June 1988 on the system of the Communities' own resources (88/376/EEC, Euratom), *Official Journal* L 185/24, 15.7.1988: <https://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=CELEX:31988D0376:EN:HTML>
- Council (1994) Council Decision of 31 October 1994 on the system of the European Communities' own resources (94/728/EC, Euratom), *Official Journal* L 293/9, 12.11.1994: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/HTML/?uri=CELEX:31994D0728&from=EN>
- Council (2000) Council Decision of 29 September 2000 on the system of the European Communities' own resources (2000/597/EC, Euratom), *Official Journal* L 253/42, 07/10/2000: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/HTML/?uri=CELEX:32000D0597&from=EN>
- Council (2007) Council Decision of 7 June 2007 on the system of the European Communities' own resources (2007/436/EC, Euratom), *Official Journal* L 163/17, 23.6.2007: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/HTML/?uri=CELEX:32007D0436&from=EN>
- Council (2013) Council Regulation (EU, Euratom) No 1311/2013 of 2 December 2013 laying down the multiannual financial framework for the years 2014-2020, *Official Journal* L 347/884: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=CELEX%3A32013R1311>
- Council (2014) Council Decision of 26 May 2014 on the system of own resources of the European Union (2014/335/EU, Euratom), *Official Journal* L 168/105, 7.6.2014: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/HTML/?uri=CELEX:32014D0335&from=EN>
- De Feo, A. (2015a) 'History of Budgetary Powers and Politics in the EU: The Role of the European Parliament, Part I: European Coal and Steel Community', European Union Study Series, European Parliamentary Research Service, PE 538.883.

- De Feo, A. (2015b) 'History of Budgetary Powers and Politics in the EU: The Role of the European Parliament, Part II: The non-elected Parliament, 1957-1978', European Union Study Series, European Parliamentary Research Service, PE 563.508.
- De Feo, A. (2017) 'The European Budget: Motor or Brake of European Integration? A Walk through 40 Years of Budgetary Decisions', in Becker, S., Bauer, M. and De Feo, A. (eds.) *The New Politics of the European Union Budget*, Baden-Baden: Nomos.
- European Commission (1987) Making a success of the Single Act: a new frontier for Europe, COM (87) 100 final. Brussels: 15.02.1987.
- European Commission (2018a) Proposal for a Council Decision on the system of Own Resources of the European Union, COM(2018) 325 final, 2018/0135 CNS, Brussels, 2.5. 2018: https://ec.europa.eu/commission/sites/beta-political/files/system-own-resources-may2018_en.pdf
- European Commission (2018b) A Modern Budget for a Union that Protects, Empowers and Defends: The Multiannual Financial Framework for 2021-2027, COM(2018) final, Brussels, 2.5.2018: https://ec.europa.eu/commission/sites/beta-political/files/communication-modern-budget-may2018_en.pdf
- European Court (1998) Judgment of the Court of 12 May 1998 United Kingdom of Great Britain and Northern Ireland v Commission of the European Communities Community action programme to combat social exclusion - Funding - Legal basis, Case C-106/96: http://csdle.lex.unict.it/Archive/LW/EU%20social%20law/EU%20case-law/Judgments/20120410-010848_JC_106_96enpdf.pdf
- European Parliament (2010) Council reply to parliamentary question E-6478/2009, 10 March 2010: <https://www.europarl.europa.eu/sides/getAllAnswers.do?reference=E-2009-6478&language=EN#ref1>
- European Parliament and Council (2018) Regulation (EU, Euratom) 2018/1046 of the European Parliament and of the Council of 18 July 2018 on the financial rules applicable to the general budget of the Union, amending Regulations (EU) No 1296/2013, (EU) No 1301/2013, (EU) No 1303/2013, (EU) No 1304/2013, (EU) No 1309/2013, (EU) No 1316/2013, (EU) No 223/2014, (EU) No 283/2014, and Decision No 541/2014/EU and repealing Regulation (EU, Euratom) No 966/2012, *Official Journal* L 193/1, 30.7.2018: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/HTML/?uri=CELEX:32018R1046&from=EN>
- European Parliament, Council and Commission (1982) Joint Declaration by the European Parliament, the Council and the Commission of 30 June 1982 on various measures to improve the budgetary procedure, *Official Journal* C 194, 28.07.1982.
- European Parliament, Council and Commission (1988) Interinstitutional Agreement of 29 June 1988 on budgetary discipline and improvement of the budgetary procedure, *Official Journal* L 185/33, 15.07.1988.
- European Parliament, Council and Commission (1993) Interinstitutional Agreement of 29 October 1993 on budgetary discipline and improvement of the budgetary procedure, *Official Journal* C 331/1, 7.12.1993.

- European Parliament, Council and Commission Council (1999) Interinstitutional Agreement of 6 May 1999 between the European Parliament, the Council and the Commission on budgetary discipline and improvement of the budgetary procedure, *Official Journal C 172/1*, 18.6.1999.
- European Parliament, Council and Commission (2006) Interinstitutional Agreement between the European Parliament, the Council and the Commission on budgetary discipline and sound financial management, *Official Journal C 139/1*, 14.6.2006.
- Lindner, J. (2006) *Conflict and Change in EU Budgetary Politics*, Abingdon: Routledge.
- Monti M., Daianu D., Fuest C., Georgieva K., Kalfin I., Lamassoure A., Moscovici P., Simonyte I., Timmermans F. and Verhofstadt G. (2017) *Future financing of the EU: final report and recommendation of the High Level Group on own resources*. Brussels: European Commission: https://ec.europa.eu/info/sites/info/files/about_the_european_commission/eu_budget/future-financing-hlgor-final-report_2016_en.pdf
- Single European Act (1987) Single European Act, Treaties establishing the European Communities, Luxembourg: Office for Official Publications of the European Communities.
- Traité (1970) Traité portant modification de certaines dispositions budgétaires des traités instituant les Communautés Européennes et du Traité instituant un Conseil unique et une Commission des Communautés Européennes, *Journal Officiel L 2/1*, 2.1.1971.
- Treaty (1975) Treaty amending certain financial provisions of the Treaties establishing the European Economic Communities and of the Treaty establishing a single Council and a single Commission of the European Communities, *Official Journal. L 359/1*, 31.12.1977

BILAGOR

Bilaga I: EU-budgetens tidsplan

1952: Europeiska kol- och stålgemenskapen upprättas. Finansieras genom avgift på kol- och stålindustrins omsättning.

1958: Europeiska atomenergigemenskapen och Europeiska ekonomiska gemenskapen bildas. Årlig budgetering, med specifika uppgifter för kommissionen, rådet, Europaparlamentet och revisionskommittén. Finansieras av nationella bidrag. Europeiska socialfonden lanseras. Rådet kan godkänna räkenskaper genom att bevilja ansvarsfrihet för budgeten.

1962: Jordbruksfinansiering påbörjas.

1967: Gemenskaperna fusioneras, ett enda budgetförfarande.

1970: Europaparlamentet har sista ordet när det gäller icke-obligatoriska utgifter i budgeten. Systemet med egna medel upprättas för att finansiera budgeten genom tullavgifter och mervärdesskatt (moms). Rådet och Europaparlamentet beviljar gemensamt ansvarsfrihet för budgeten. Gentlemannaöverenskommelse om att rådet och Europaparlamentet inte rör varandras interna budgetar.

1975: Europeiska regionala utvecklingsfonden inrättas.

1977: Europaparlamentet får befogenheten att förkasta budgeten. Rådets och Europaparlamentets gemensamma beviljande av ansvarsfrihet ersätts med att Europaparlamentet gör detta på egen hand. Europeiska revisionsrätten ersätter revisionskommittén och EKSG:s revisor.

1978: "Ingen budgetpost utan rättslig grund" utvecklas gradvis som en tvist, prövas i domstolen 1998, och löses genom budgetförordningen.

1979: Det första direkta valet till Europaparlamentet. Europaparlamentet förkastar budgeten för 1980, inrättar budgetkontrollutskottet, och röstar för beviljande av ansvarsfrihet för varje institution och myndighet, i stället för en enda ansvarsfrihet för hela budgeten.

1984: Rådet i Fontainebleau godkänner korrigeringen för Förenade kungariket och en ökning av procentsatsen för momsmedel.

1988: Interinstitutionellt avtal om långsiktiga budgetplaner, inklusive en ökning för regional utveckling/sammanhållning. Beslut om egna medel varigenom beroendet av moms minskas och bidrag baserade på bruttonationalprodukten införs.

1993: Revisionsrätten får ny befogenhet att bevilja eller avslå en revisionsförklaring för att bekräfta att EU:s årliga räkenskaper är korrekta.

1998: Revisionsrättens vägran att avge en revisionsförklaring för räkenskaperna för 1996 leder till att Europaparlamentet vägrar att bevilja ansvarsfrihet och till att kommissionen avgår i mars 1999.

2006: Europaparlamentet förkastar nya budgetplaner för att säkra sina politiska preferenser innan ett godkännande beviljas.

2009: Lissabonfördraget träder i kraft, med de viktigaste ändringarna i budgetbestämmelserna sedan 1977. Förlikningsförfarande för årsbudget innebär att budgetarna för 2011, 2013, 2015 och 2019 fastställs sent.

Bilaga II: En årsbudgets livscykel och ansvarsfriheten för dess genomförande, exempel med 2019 års budget

Januari–mars 2018: Europaparlamentets budgetutskott förbereder riktlinjer för budgeten för 2019

April 2018: Kommissionen får uppskattningar av utgiftsbehoven för 2019 från sina egna avdelningar och från alla andra institutioner och byråer.

Juni 2018: Kommissionen föreslår 2019 års budget före den lagstadgade tidsfristen den 1 september.

Juli 2018: Europaparlamentets budgetutskott förbereder mandat för 2019 års budget.

September 2018: Rådet antar sin gemensamma ståndpunkt avseende budgeten för 2019.

September–oktober 2018: Europaparlamentets budgetutskott och sedan plenum antar ändringar.

Oktober–november 2018: Förlikningskommittén sammanträder i tre veckor men kan inte komma överens, budgeten faller.

December 2018: Budget för 2019 föreslås snabbt igen av kommissionen och antas av rådet och Europaparlamentet.

År 2019: Budgeten genomförs. Ändringsbudgetar antas allteftersom förhållandena ändras.

Maj 2020: Kommissionen lägger fram räkenskaperna för 2019.

Maj–oktober 2020: Revisionsrätten granskar räkenskaperna för 2019.

November 2020: Revisionsrätten offentliggör årsredovisningen för 2019, och avger (eller inte) revisionsförklaringen.

November 2020–januari 2021 Europaparlamentets budgetkontrollutskott håller utfrågningar med kommissionärer, och bedömer revisionsrättens årsrapport och revisionsförklaring för 2019.

Januari–februari 2021: Rådets röstar med kvalificerad majoritet om rekommendationer för ansvarsfrihet.

Februari 2021: Europaparlamentets budgetkontrollutskott utarbetar resolution om ansvarsfrihet.

Mars 2021: Europaparlamentet beslutar om ansvarsfrihet för 2019, antingen 1) att bevilja, eller 2) att neka, eller 3) att vänta i sex månader i avvaktan på ytterligare förfrågningar.

Oktober 2021: Vid fördröjning måste parlamentet besluta att bevilja eller att neka ansvarsfrihet för 2019.

Bilaga III: Fleråriga utgiftsåtaganden sedan 1988

1988–1992 (1988 års priser)	Totalt (miljoner ecu)	Årligt genomsnit t (miljoner ecu)	% som spender ats	% av utgångspunk ten 1,28 % av BNP	1993–1999 (1992 års priser)	Totalt (miljoner ecu)	Årligt genomsn itt (miljoner ecu)	% som spender ats	% av utgångspunk ten 1,28 % av BNP
Flerårig politik	9310	1862	3,8	3,6	EU-intern politik	31587	4512	6,0	6,0
Sammanhållningspoli tik	53140	10628	21,7	20,4	Sammanhållningspolitik	176398	25200	33,3	33,3
Jordbruk	142200	28440	58,1	54,5	Jordbruk	255570	36510	48,2	48,2
Annan politik	12488	2497,6	5,1	4,8	Yttre åtgärder	32400	4629	6,1	6,1
Förvaltning	22700	4540	9,3	8,7	Förvaltning	25480	3640	4,8	4,8
Åtaganden	244578	48916			Åtaganden	529885	75698		
Betalningar	234679	46936			Betalningar	505238	72177		
Åtaganden i % av BNP	1,20				Åtaganden i % av BNP	1,28			
Betalningar i % av BNP	1,15				Betalningar i % av BNP	1,22			
Utgifter utanför budgeten på grund av åtaganden på mindre än 1,28 % av BNP	16305			6,3	Utgifter utanför budgeten på grund av åtaganden på mindre än 1,28 % av BNP	0			0
Åtaganden vid 1,28 % av BNP	260883				Åtaganden vid 1,28 % av BNP	529885			

Källa: Europaparlamentet, rådet och kommissionen (1988, 1993, 1999, 2006), rådet (2013), kommissionen (2018b).

2000–2006 (1999 års priser)	Totalt (miljoner euro)	Årsge- msnitt (miljoner euro)	% som spen- derats	% av utgångspu- nkten 1,28 % av BNP	2007–2013 (2004 års priser)	Totalt (miljone- r euro)	Årsge- msnitt (miljoner euro)	% som spen- derats	% av utgångspu- nkten 1,28 % av BNP
EU-intern politik	43830	6261	6,8	5,7	Konkurrenskraft	74098	10585	8,6	7,0
Sammanhållningspoli- tik	213010	30430	33,0	27,8	Sammanhållningspolitik	308041	44006	35,6	29,2
Jordbruk och fiske	267370	38196	41,4	34,9	Jordbruk och fiske	293105	41872	33,9	27,8
Miljö och landsbygdens utveckling	30370	4339	4,7	4,0	Miljö och landsbygdens utveckling	78239	11177	9,0	7,4
Stöd inför anslutningen	21840	3120	3,4	2,9	Frihet, Medborgarskap	10770	1539	1,2	1,0
Yttre åtgärder	32060	4580	5,0	4,2	Europa i världen	49463	7066	5,7	4,7
Förvaltning	33660	4809	5,2	4,4	Förvaltning	49800	7114	5,8	4,7
Åtaganden	646190	92313			Åtaganden	864316	123474		
Betalningar	641500	91643			Betalningar	820780	117254		
Åtaganden i % av BNP	1,08				Åtaganden i % av BNI	1,05			
Betalningar i % av BNP	1,07				Betalningar i % av BNI	1			
Utgifter utanför budgeten på grund av åtaganden på mindre än 1,28 % av BNP	119665			15,6	Utgifter utanför budgeten på grund av åtaganden på mindre än 1,28 % av BNI	189326			18,0
Åtaganden vid 1,28 % av BNP	765855				Åtaganden vid 1,28 % av BNI	105364 2			

2014–2020 (2011 års priser)	Totalt (miljoner euro)	Årsgenomsnitt (miljoner euro)	% som spenderats	% av utgångspunkten 1,28 % av BNP	2021–2027 (2018 års priser)	Totalt (miljoner euro)	Årsgenomsnitt (miljoner euro)	% som spenderats	% av utgångspunkten 1,28 % av BNP
Konkurrenskraft	125614	17945	13,1	10,2	Inre marknaden, innovation och den digitala sektorn	166303	23758	14,7	12,7
Sammanhållningspolitik	325149	46450	33,9	26,5	Sammanhållningspolitik	330642	47235	29,1	25,3
					Värden	61332	8762	5,4	4,7
Jordbruk och fiske	277851	39693	28,9	22,6	Jordbruk och fiske	254247	36321	22,4	19,4
Miljö och landsbygdens utveckling	95328	13618	9,9	7,8	Miljö och landsbygdens utveckling	82379	11768	7,3	6,3
Frihet, Medborgarskap	15686	2241	1,6	1,3	Migration och gränsförvaltning	30829	4404	2,7	2,4
Europa i världen	58704	8386	6,1	4,8	Grannskapet och omvärlden	108929	15561	9,6	8,3
					Säkerhet och försvar	24323	3475	2,1	1,9
Förvaltning	61629	8804	6,4	5,0	EU:s institutioner	58547	8364	5,2	4,5
					Annan administration	17055	2436	1,5	1,3
Åtaganden	959988	137141			Åtaganden	1134583	162083		
Betalningar	908400	129771			Betalningar	1104803	157829		
Åtaganden i % av BNI	1				Åtaganden i % av BNI	1,11			
Betalningar i % av BNI	0,95				Betalningar i % av BNI	1,08			
Utgifter utanför budgeten på grund av åtaganden på mindre än 1,28 % av BNI	268797			21,9	Utgifter utanför budgeten på grund av åtaganden på mindre än 1,28 % av BNI	173765			13,3
Åtaganden vid 1,28 % av BNI	1228785				Åtaganden vid 1,28 % av BNI	1308348			

Europeiska unionens budget består av tre pelare: utgifterna i budgeten, dess finansiering och dess revision. I detta informationsmeddelande behandlas budgetens ursprung samt dess utveckling genom flerårig planering och årlig budgetering. Samtidigt beaktas Europaparlamentets ändrade befogenheter när det gäller budgeten, samt utvecklingen av dess finansiering och av revisionsprocessen. Sedan den allra första europeiska gemenskapen bildades 1952 har det förekommit spänningar i fråga om budgeteringen mellan de europeiska institutionerna och medlemsstaterna, och det har funnits en nära koppling mellan utgiftsreformer och finansieringsreformer.

ANSVARFRISKRIVNING

Detta dokument riktar sig till ledamöter och personal vid Europaparlamentet till hjälp för dem i deras parlamentariska arbete. Författaren/författarna är ensamt ansvarig(a) för dokumentets innehåll, som inte bör uppfattas som Europaparlamentets officiella ståndpunkt.